

PETRA STEHLÍKOVÁ

FAJA

The background of the entire page is a photograph of a desert landscape at dusk or dawn. The sky is a deep, dark blue, transitioning to a lighter, hazy blue near the horizon. In the foreground, there are rolling, reddish-brown hills and sparse, dry vegetation. A bright, circular light source, possibly the sun or moon, is positioned on the horizon, creating a strong lens flare and a vertical beam of light that extends upwards towards the title 'FAJA'.

Jeho jméno vládne

HOST

PETRA STEHLÍKOVÁ

PAJA

PETRA STEHLÍKOVÁ

FAJA

BRNO 2017

© Petra Stehlíková, 2017

Cover art © Andrej Nechaj, 2017

© Host – vydavatelství, s. r. o., 2017 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-382-1 (PDF)

ISBN 978-80-7577-383-8 (ePub)

ISBN 978-80-7577-384-5 (MobiPocket)

PROLOG

*Olympos – hlavní město Evropské aliance,
Středozevní moře, rok 2347*

Tam, kde se ještě ráno těsnaly bělostné mraky, se nyní vznášely tváře všech členů pětadvacítky. Jemný hlas Vellonu svolával své bojovníky – přišla chvíle, kdy muži museli dostat tomu, k čemu byli stvořeni.

V Duvalském pohoří volalo jedno z měst o pomoc. Jedno z nich plálo zeleným plamenem. Na druhé straně skáry se sváděl boj o život a vystrašení lidé zažehávali signální ohně na hradbách, aby na sebe upozornili. Možná to byl Roghos, možná Vortol. A možná to byla právě moje rodina Amárie, kde se v tuhle chvíli kamennými ulicemi řítily nasterey nebo hotulové. Netušila jsem.

Ve městě usazeném na mořském dně, kde se létalo na podivných strojích bez křídel, byl můj běh címsi nevidaným. Lidé se po mně nechápavě otáčeli, někteří dokonce vykřikovali nadávky, když jsem si skrz ně hrubě razila cestu vpřed. Přesto mě nikdo nezastavil. Bez mantie a voalu jsem byla jednou z nich.

„Promiňte!“ křikla jsem na muže s uhlově černými vlasy, do kterého jsem právě vrazila. „Nechtěla jsem!“

Muž cosi zabručel a mávl rukou. Pak, jako všichni ostatní, zaklonil hlavu a uchváceně vzhlédl k obloze.

Když hlas Vellonu zesílil, zařala jsem zuby, potlačila bolest v boku a přiměla se k rychlejšímu běhu. Věděla jsem, že pětadvacítka se právě teď schází ve svém sídle. Že si právě teď muži chystají své duvaly. Jen já scházela. Zoufale jsem si uvědomovala, že jestli včas neskryji tvář pod voal, budu odhalena, souzena a nakonec možná i popravena. Jako bytost zbavená lidství jsem neměla právo vycházet bez povolení do ulic a odhalovat cizí tajemství. Můj život nepatřil mně, ale lidem, jako byl kapitán.

Zaběhla jsem za roh jedné z budov a konečně spatřila sídlo pětadvacítky i stromy, které ho obklopovaly. Nohy se proti mé vůli zastavily a já při pohledu na symbol moci, který si v tomto proklatém světě nikdo nedovolil zpochybnit, nedokázala pokračovat. Sotva se mi podařilo zadržet pláč. Chtěla jsem mít tu moc utéct a najít místo, kde nebudu zotročenou bytostí. Stačily by mi holé skály nebo podzemí. Nepotřebovala jsem oblohu ani stromy. Jen svou bodu. Čistý vzduch pro sebe a všechny sklenaře.

Unaveně jsem zaklonila hlavu. Přesně uprostřed nebe potmělého nadcházející bouří zářila tvář pána pětadvacítky. Tak vážná a zamračená. Naprosto odlišná od té, kterou jsem viděla před chvílí. Tenkrát v mrtvém městě mi nabídl přátelství. Všechno byla ale jen přetvářka. Kapitánova zrada nebyla vepsána do jeho oříškových očí, odrážela se v každém jeho rozhodnutí i činu. Měla stejně černou barvu jako oči dávno zmizelé ženy. Té ženy, kvůli níž se vydal do Amárie, sám, bez svých bojovníků. Bez duvalů.

Hlavní branou jsem se prohnala, aniž si mě kdokoliv všiml. Všichni vzhlíželi k mužům, kteří jim nahradili dávno zapomenuté bohy. Uháněla jsem mezi silnými stromy, tak vzácnými v tomto blyštivém světě. Z terule jsem

ještě v běhu vytáhla voal a nasadila si ho na tvář. Minula jsem Dariovu olši, Vidorův javor, Ernovu břizu a spěchala ke kapitánovu dubu, pod jehož kůrou nad jednou z dolních větví se skrývala má dervéza.

„Kde, sakra, vězíš, Ilane?“ zaburácel zezdola hlas pána pětadvacítky, jakmile mi dervéza obemkla zápěstí. „To nevidíš, co se děje? Proč už dávno nejsi vevnitř? Čeká se jen na tebe! Musíme okamžitě vyrazit, město se za chvíli uzavře.“

Ruce se mi třásly, když jsem slézala po silném kmeni. Kapitánovy prsty se mi obtočily kolem paže v momentě, kdy jsem se dotkla nohou země. Zakolísala jsem. Nejraději bych ho udeřila a křičela na něj, že mě podvedl. On byl temut. To slovo se k němu dokonale hodilo, jako by bylo stvořeno přímo pro něho.

„Co se děje?“ zarazil se, když zpod mého voalu unikl vzlyk.

Zhluboka jsem se nadechla a obličej namířila jeho směrem.

„Je to Amárie, kapitáne?“ škytla jsem. „To Amárie volá o pomoc?“

„Ne, je to Vortol,“ řekl mírnějším hlasem. „Toho ses bál? Že by to mohla být Amárie?“

Prudce jsem zakývala hlavou a snažila se nemyslet na všechna ta tajemství a podezření, abych se na něho nevrhla s naivní představou, že ho přemůžu.

„Amárie je v pořádku, Ilane. Stejně tak tvoje matka i bratr...“ Kapitánův stisk na mé paži povolil. Vytrhla jsem se mu a vyrazila rychlým krokem k sídlu.

„Musíme jít, kapitáne!“ upozornila jsem ho ostřeji, než jsem zamýšlela. „Potřebují vás i vaše duvaly.“

Možná kapitána mé chování zaskočilo, ale neřekl nic. V tichosti jsme doběhli k sídlu a o několik minut později

jsem na sebe navlékala starou mantii. Úkosem jsem pak sledovala ostatní muže, jak v kožených oblecích, s duvaly na zádech a s ustaranými tvářemi nastupují do rapleru. S předstíranou pokorou sklenaře jsem je následovala.

Nepříjemný klapavý zvuk města uzavírajícího se před rozbouřeným mořem naplnil vnitřek našeho létacího stroje krátce poté, co jsme vzlétli.

„Jeho jméno vládne!“ zašeptala jsem rychle tajemnou větu, jako bych ji snad svými tichými slovy mohla oživit a nahlédnout do dob, kdy sklenaři znali její význam. Do dob, kdy se objevovala na zdech palatulů samotných fajů.

Sledovala jsem kapitánův zamyšlený obličej. Možná i on právě přemítal nad významem prastaré věty. Možná dokonce probděl celé noci, protože se po tolika letech nedávno znovu objevila. Protože v Evropské radě vyvolala rozruch a strach. Protože to byla poslední slova, která žena s černýma očima po sobě zanechala.

I

Má matka Heda nikdy neviděla nížiny. Nedokázala mi popsat stroje, které lidé z nížin využívali. Ani domy, ve kterých bydleli. Nevěděla, jak jejich města vypadají a jak moc jsou odlišná od těch sklenařských. Celý svůj dosavadní život jsem si představovala kamenné stavby obklopené sochami, nekonečné zelené lesy nebo rozlehlá úrodná pole. Snila jsem o tom, jak lidé velkými městy kráčí v bohatě zdobených ročiích, obklopeni věcmi, díky nimž nemusí pracovat. Jakmile jsem zavřela v noci oči, slyšela jsem smích dětí, které nikdy nepoznaly hlad ani hrůzy sklenitových dolů. Svět za barevnou stěnou jsem si vysnila podle sklenařských měst. Ani zdaleka jsem nebyla připravena na to, co zde uvidím. Nedokázala jsem říct, jestli je tento svět zruďný, děsivý nebo jen jiný, jak se mi snažili vysvětlit kapitán s Vargasem. Jedno jsem ale věděla jistě. Jejich svět se mi nelíbil.

Vargas vyprávěl, že kvůli lutominu, který některým lidem z nížin prodloužil život o celé generace, musela být silně omezena a kontrolována porodnost. Do manželství mohli lidé vstoupit i z něho vystoupit, ale to vše pouze pětkrát za život. Získat v nížinách vzdělání nebylo jednoduché.

Děti navštěvovaly palatuly, kterým říkaly školy a kde vědomosti nabývaly od mnoha mistrů. Zdálo se, že lidé z nížin neovládají jen nás, sklenaře. Jako by toužili ovládnout vše, včetně sebe samých. Na první pohled měly naše světy mnoho společného, ale... ve skutečnosti byly rozdílné jako den a noc.

První, co jsem uviděla, když jsem s pětadvacítkou opusťtila mrtvé město, byl rapler. Stroj, jenž měl schopnost létat jako pták. Mohla jsem si ho představovat, jak jsem chtěla, správného výsledku bych se nikdy nedobrala. Rapler byl velký, lesklý a kulatý, pokud stál nehnutě na zemi. Jakmile v něm ožila energie ze sklenitu a stroj se vznesl k obloze, měnil tvar podle požadované rychlosti. Za zvuku připomínajícího lámání kostí se prodlužoval a zužoval stejně jako člověk, který si po ránu protahuje ztuhlé tělo. Během mrknutí oka dokázal přeletět nad celým městem a stejně snadno mohl nehnutě stát v oblacích. Přestože se zdál velký, prostor uvnitř byl stísněný. Směr jeho letu řídil člověk nazývající se pilotem.

S pětadvacítkou jsme seděli ve dvou řadách naproti sobě, mezi námi zela propast. Trvalo mi dlouho, než jsem byla ochotná na neviditelnou podlahu položit nohu. Když jsem se nakonec přece jen odhodlala, bez dechu jsem klečela ve vzduchoprázdnu a sledovala zem pod sebou. Stejně průhledná byla i přední část rapleru. Mraky do nás za rychlého letu narážely a následně se tříštily, jako by chtěly stroj pohltit. Pod námi se míhala lesklá města, lesy, hluboká jezera nebo prudké řeky. Vše ale mělo dokonalý tvar, vše bylo příliš přesné na to, aby to vytvořila příroda. A čím víc jsme se vzdalovali od mrtvého města, tím víc ubývalo zelených stromů. Vše, co jsem znala z Duvalského pohoří, zmizelo.

Pevně jsem se tiskla ke kapitánovým nohám a nechala jeho ruku dotýkat se mé hlavy, zatímco Vargas jako jediný se mnou seděl na neviditelné zemi a vše popisoval. Sem tam se ozval někdo další z pětadvacítky, aby vyprávění doplnil, když první pobočník něco vynechal. Párkrát dokonce něco poznamenal i sám kapitán.

První opravdové město, které jsem měla možnost v nížinách spatřit zblízka, se jmenovalo Olympos. Vyděsilo mě. Bylo jedním ze tří měst usazených na dně moře, které Vargas nazval Středozezemním. Ta další, Zeos a Poseidonos, se nacházela poblíž. Všechna tři ležela nedaleko od břehu, slunce do nich pražilo celý den a při bouřích se dala uzavřít. První pobočník vyprávěl, že kdysi hladina příliš rychle klesla a tímto způsobem ji lidé z nížin znovu vyrovnali.

Tato tři města ale nebyla jediná svého druhu. Lidé z nížin za ta léta vystavěli i podmořská sídla, kam sluneční světlo nedosáhlo. Dokonce existovaly i podjezerní osady. Byla jsem vyděšená při představě, že se lidé dobrovolně vzdají slunce, aby strávili život pod masou chladné vody.

Olympos byl ale ze všech těch měst a osad nejdůležitějším místem na světě, jak mi Vargas vysvětlil, a to kvůli čtyřem palatulům, které v něm sídlily. Dům Evropské rady, Lapod, Vellon a sídlo pětadvacítky.

Zatímco rapler poletoval nad městem, žasla jsem. V Paříži, městě mrtvých, vše připomínalo sklenařská města. Palatuly vypadaly jako palatuly, domy jako domy, cesty jako cesty. Ač bylo město neobydlené a zašlé, cítila jsem se v něm se svou mantíí i voalem jako člověk, který tam patří. Olympos byl jiný. Obrovský, oslnivý a děsivý. Doslova se topil v oslepující záři, obklopen neviditelnou zdí zadržující tmavé moře, v obklíčení obrovských plovoucích

tvorů, o kterých jsem nikdy neslyšela. Jako by byl stvořený ze zlata. Ale nebylo to zlato, co halilo věže města. Jen odraz slunce, jehož paprsky dopadaly na zrcadlové plochy. Vše ale působilo stroze. Rozmanitost, kterou se pyšnila sklenařská města, chyběla. Stavby postrádaly nedokonalost lidských rukou. Domy zde působily jako velké hrozny, jako lesklé zářivé bobule. Některé dokonce vypadaly, že se vznášejí nad zemí. Všude, kam jsem pohlédla, stály vysoké skleněné věže namačkané na sebe a za nimi další a další. Jejich vrcholky se chvílemi otáčely nebo nahýbaly.

Jak mohlo někoho napadnout tohle postavit? říkala jsem si. Jak mohl být někdo tak šílený?

„Proč se ty domy pořád kroutí?“ vyptávala jsem se při pohledu na to lesklé vlnění. „Vypadá to, že jim není dobře.“

Jako by je jejich plná břicha tížila a ony se snažily schoulit a skrýt bolavé místo.

„Takové domy jsou jen na okrajích města. Jsou příliš vysoké, aby mohly stát jen tak. Přizpůsobují se větru, vidíš?“ ukazoval Vargas zrovna na jeden z nich. Dům se pomalu nakláněl a nyní, když jsem se dívala pozorněji, to vypadalo, jako by opravdu splýval s větrem. Z jedné strany se zrovna cosi dlouhého vysunovalo. „Tohle je parvál,“ vysvětloval pobočník trpělivě dál. „Přistávají na něm raplery. Ale teď je potřeba, aby budovu vyvážily. Mění se jen zevnějšek. A to díky sklenitu ve zdech. Vevnitř zůstává všechno stejné. Neboj, lidi nehoní svoje postele po pokoji,“ dodal s úsměvem.

Ráda bych se zasmála s ním, ale byla jsem příliš vyděšená. Všechno bylo ozářené, tolik světla jsem nikdy neviděla. Jakési menší stroje, které se nazývaly hoppery, létaly vzduchem. Stejně jako rapler i ony postrádaly křídla.

Vznášely se, poletovaly, zastavovaly se. Nečekaně se otočily, změnily směr a zmizely mi z dohledu, stejně jako nasterea před několika dny v lese. Na rozdíl od rapleru byly různě velké a barevné. Některé byly kulaté, jiné hranaté. Město jimi bylo doslova přeplněné. Poletovaly všude, otravné jako mouchy v horkém dni.

Prašné cesty, po kterých jsme kráčeli za skárou a které spojovaly sklenařská města, nahradily hladké, rovné a na první pohled kluzké pásy. A mezi tím vším se pohybovali lidé.

Nejhorší ale byl nedostatek zelené barvy. Na pevnině se lesy vytrácely postupně, ale zde už po nich nebylo ani památky. Sem tam jsem zahlédla strom, ale bylo to tak vzácné, až to působilo nepatřičně. Jako by tu pro ně nebylo místo, stejně jako pro nás, sklenaře. Osaměle chřadly v těch podivných uličkách, které Vargas nazval parvály. Bylo zvláštní poslouchat, že jen privilegovaní a dostatečně majetní mohou vlastnit strom. Ale Vargas mi vysvětlil, že život v nejhlavnějším městě na celém světě je drahý a svým způsobem plný obětí.

„Nejlacinější jsou jehličnaté...“ První pobočník stále klečel vedle mě na neviditelné zemi a dál mi ukazoval věci, nad kterými jsem pod voalem třeštila oči. „Za každý strom se totiž musí platit daň. Listnaté jsou dražší a úplně nejvzácnější jsou ovocné.“

Pokud si někdo chtěl na parválu postavit strom, musel mít souhlas od města a každý rok o svém stromu podával hlášení. Bylo přesně dáno, jak takový strom má být vysoký i těžký.

Děkovala jsem za voal, který bezpečně ukrýval můj vyděšený obličej. Bohatství lidí z nížin mi náhle přišlo chudé.

Kapitánova dřívější slova určená amarijskému fajovi byla pravdivá. Možná jsme my, sklenaři, byli primitivní. Možná jsme odmítali jejich svět. Ale v jejich očích jsme museli být bohatí. Kapitán dokázal pochopit rozdíly našich světů. Lidé z nížin měli totiž touhu zasazovat svůj svět do míst, kam nepatřil. Města doprostřed moře, stromy do sálů svých skleněných palatulů. Zaútočili na tuto zem stejně jako kdysi pařížská horečka na jejich těla. Bez varování či omluv.

A pak tu byl Vellon. Jakýsi hlas bez těla, který byl všude a vše řídil. Vellon byl pánem i sluhou. Naprosto přesně věděl, co se kde děje, kde hrozí nebezpečí. Nákladní raplery odvázející zpracovaný sklenit od skáry, kam byl dovezen z měst na velkých vozech za doprovodu městské armády, by nikdy nebyly schopny s takovou přesností přistávat a odlétat, přestože každý ze strojů měl pilota. Nikdy se nestalo, že by se ty létající věci na obloze střetly, jako se tomu prý dělo v minulosti. Vellon měl vše pod kontrolou. Vellon sloužil, a sloužil dobře. Z Olymposu se šířil po celém světě, přes poušť i moře skrz jakési prismarely, hranoly vyrobené ze šedého sklenitu, rozestavené v přesné vzdálenosti a poskytující energii. V každém větším městě stála jeho základna. Vellon dokázal tvořit i ničit, ale vlastní mysl neměl. Lidé mu zadávali příkazy a ty on plnil. Ke každému mohl promlouvat v jiné podobě, s pozměněným hlasem, jako muž či žena, nahlas i potichu. Mnohým šeptal svá slova do mysli skrze umělé oko, vyměněné za to pravé. V místnostech přizpůsoboval teplotu lidskému tělu tak, jak potřebovalo. Hlásil únavu i pocit hladu. Vellon ale nedokázal využívat jinou energii než tu ze sklenitu. V tu chvíli mi došlo, jak moc je svět nížin na sklenařích závislý.

Bez sklenitu by nebyl Vellon, bez Vellonu by nebyl život. Zůstal by jen chaos.

Lidé z nížin si uměli velice zjednodušit život. Tady jim jejich přání plnil hlas bez těla, v Duvalském pohoří my, sklenaři. Přestože jsem si nedokázala představit, že jedna jediná neviditelná bytost se stará o tolik lidí, doufala jsem, že netrpí tak jako my.

Když se náš rapler snesl k sídlu pětadvacítky, zastavil se a zůstal viset nad místem, které pro bojovníky představovalo domov. Pětadvacítka byla bohatá. Přestože se rozhodně nejednalo o nejvyšší palatul ve městě, rovná střecha se zelenala a ze stran se táhlo množství parválů. Jako jediný byl usazen na velkém náměstí, obklíčen desítkami vysokých stromů. Nejzajímavější byly ty, které stály přímo před sídlem, vyrovnané v řadě, jako by oddělovaly palatul od zbytku města. Nad každým z nich se vznášela obří tvář jednoho z bojovníků. Chvílemi se usmívala, chvílemi mračila nebo ji vystřídal obraz celého válečnickova těla zobrazeného přesně tak, jak chodí po Duvalském pohoří, včetně duvalů.

Dlouho jsem nedokázala pochopit, že ti opravdoví bojovníci sedí se mnou uvnitř létacího stoje, nemění velikost ani nepoletují vzduchem. Opakovaně jsem se dotykem ujišťovala, že ti kolem mě jsou skuteční a to, na co jsem se dívala, byl jen jejich odraz. Když jsem se konečně uklidnila, Vargas mi vysvětlil, že každému muži z pětadvacítky náleží strom vyzdvihující jeho vlastnost.

Rapler se snesl níž a znehybněl přesně uprostřed, přímo před stromem, nad nímž se vznášela kapitánova tvář.

„Lidé je nazývají Hranice síly nebo Zeď slávy. Jsou vyšlechtěné tak, aby dorůstaly daleko vyšší, než je běžné,“

ozval se Vargas s prstem napříměným k ohromnému stromu. „Kapitánovi patří dub, který znázorňuje sílu. Já mám lípu. Ta vyjadřuje trpělivost, díky čemuž můžu být kapitánův pobočník.“ Mezi muži zašuměl smích, včetně toho nejzřetelnějšího, kapitánova. „Etiennovi patří kaštanovník, kvůli jeho spolehlivosti.“

Následovala Ernova bříza, štíhlá a vysoká, stejně jako jeho ženami obdivované tělo. Serenus měl javor, Eliasz topol, Amadeo buk, Jort jasan, Enid habr, Roland cedr, Oliver platan, Axel jeřáb, Darius olši, Fabian jírovec, Vidor katalpu, Daniel zmarličník, Marcus hloh, Verner liliovník, Sven svitel, Gustaf lísku, Teodorik trnovník, Ian jerlín, Gerard jilm a Philip ambroň.

Rapler se zastavil před posledním stromem. Ravenova tvář nad ním se zrovna mračila, stejně jako bojovník sedící v koutě. Většinu z těch stromů, které jmenoval Vargas, jsem viděla poprvé v životě, neznala jsem ani jejich názvy. Ovšem tento jsem znala dobře.

„Dodnes je každému záhadou, co vedlo Ravena zvolit si vrbu, když nesnáší cizí problémy,“ usmíval se první pobočník a svou pozornost krátce přenesl na nejsilnějšího bojovníka.

Raven posedával na konci řady a mračil se. Možná Vargas tápal, já ale věděla. I mezi sklenaři byla vrba přirovnávána k hrobu, který nikdy nepromluví. Raven možná nerad naslouchal, přesto by cizí tajemství nevyzradil. Jestli jsem do této doby pochybovala, nyní jsem si byla jistá, že je moje tajemství v bezpečí.

Sledovala jsem vysoké stromy vyrovnané do vzorné řady připomínající listnatý štít. Přestože město lidé původně založili kvůli Evropské radě, zdálo se, že nakonec

náleželo dvaceti pěti mužům. Jejich věhlas se tu šířil daleko víc než v Duvalském pohoří.

„Už se ti dýchá líp?“ zajímal se náhle kapitán. „Už sis zvykl na jiný vzduch?“

Jiný? Nedostatečný. Přestože se mé plíce umoudřily, připadalo mi, že v nížinách vzduch nemají. Jako by se tu nedýchalo. Žilo zde tolik lidí, vše se ale zdálo mrtvé. Žádní ptáci ve větvích, žádný zpěv retery, žádný štít ani žádný vzduch. Přesto se našla jedna věc, která mi známá byla. Jedna jediná, která mi pomohla se udržet na nohou a neskonečit tak, jak mi před několika týdny vyhrožoval Evald. Sklenit. Vnímala jsem ho pouze okrajově a nedokázala si to vysvětlit. Neslyšela jsem ho tak jako obvykle. Šlo jen o pocit. Neozýval se svým vábivým zpěvem jako retea. Promlouval ke mně jinak – konečky prstů mi zvláště brněly a stejně tak rty i jazyk. Sklenit nezpíval, ale šeptal, jako by si uvědomoval své zotročení a snažil se zůstat zticha.

„Cítím sklenit,“ zašeptala jsem a natočila ke kapitánovi svou tvář zakrytou voalem. „Ale nějak divně.“

Pán pětadvacítky chápavě pokýval hlavou. „To je šedý sklenit. Vnímáte ho jinak. Je všude kolem tebe. Všechno kolem z něho čerpá energii, včetně našeho rapleru.“

Toužila jsem nahlédnout do sídla pětadvacítky, ale nedostala jsem možnost. Rapler jemně dosedl na jeden z parválů a všichni kromě kapitána, Vargase, Etienna a mě vystoupili.

„Kam jdeme? Proč se rozdělujeme?“ vyptávala jsem se.

„Zprávy se tady šíří rychle, Ilane,“ upozornil mě Vargas a jeho tvář zvažněla. Zvedl mě ze země a přiměl, abych se posadila na jedno z míst. „Ne jako v Duvalském pohoří. Jakmile jsme překročili skáru a přivedli tě sem, všichni

byli okamžitě informováni o našem přestupku a tvé mantii. Musíme si pospíšet a doufat, že senátoři nebudou natolik rychlí, aby opustili své domovy a šli se na tebe podívat. Jestli jich v sídle Evropské rady bude jen pár, máme možnost vyhrát.“

„Vyhrát co?“ vyhrkla jsem nechápavě.

Vargas se sice nadechoval k odpovědi, ale nedostal se k ní. Rapler mezitím usedl na parvál jiné budovy, obdobně honosné, jako bylo sídlo pětadvacítky. Podle množství stromů na samotném vrcholu a množství lidí hluboko dole pod námi se muselo jednat o palatulu Evropské rady.

Nohy mi ztěžkly, když se mnou kapitán mírně zatřásl.

„Máme před sebou těžký úkol, Ilane,“ vzdychl. „Musím obhájit tvou mantii v nížinách a ty budeš čelit nepříjemným pohledům. Vyslechneš si věci, které nebudeš chtít slyšet. Jen tě prosím o jedno. Ať je ti to jakkoliv nepříjemné, nic neříkej. Prostě jen dýchej. Slíbíš mi to?“

Užasle jsem na něho zírала. Vše se ve mně sevřelo, protože tito tři obávaní muži měli strach.

Kapitán se naklonil až k mému voalu a hlasem tak tičným, že jsem ho mohla slyšet jen já, zašeptal: „Za to, co uslyšíš, se omlouvám.“

II

Jakmile jsme opustili rapler, strhl se povyk. Obklopil nás dav lidí a všichni roztrpčeně rozhazovali rukama, strkali do sebe a překřikovali se. Zlobili se, protože jsem já, skle-nař v mantii, vstoupila do nížin.

Pán pětadvacítky se vzpřímeně tyčil přede mnou a vedle mě z každé strany postávali Etienne s Vargasem. Ob-leky bojovníků se podivně odlišovaly od všech těch uhla-zených lesklých stém, jako by sem nepatřily. Nohy se mi roztrásly a ruce zpotily. Rozšířenýma očima jsem sledo-vala vše i každého. Nikdy v životě jsem neviděla tak plné a červené rty, jako měla žena stojící jen několik kroků ode mě. Nemohla jsem se vynadívát na jasně modré oči mla-dého muže, který cosi vykřikoval, až jeho vyhlazená tvář brunátněla. Jako by byly ze skla. Takhle tedy vypadal svět, kde se lidé nechávali zkrášlovat.

Z Vargasova vyprávění jsem věděla, že ne všichni si mohli dovolit užívat lutomin a ne na všechny působil. Exis-tovaly ale i jiné způsoby, jak vyžrát nad smrtí, i když ne tak účinné. Do svalů i kostí se vkládaly jakési malé přístro-je, které stárnoucím tělům dodávaly mladší vzhled. Štíhlé postavy kolem mě nebyly výsledkem strádání, ale čehosi

uvnitř, co jim zamezilo tloustnout. Vlasy, se kterými se narodili, si lidé nechávali odstranit, aby si do kůže nechali vpravit nové, husté, zdravé a ve vytoužené barvě. Byly rudé, červené, nachové, ryšavé, kudrnaté, zvlněné do obrovských vln, nepřírozeně zářivé, jako vše, co tvořilo nížiny. Příroda by ani nemohla stvořit něco tak úchvatného a zvráceného zároveň. V nížinách nebylo místo pro nedokonalost, o deformacích nemluvě. Vše se v tomto světě dalo nahradit nebo vyměnit. Lidské údy mohly znovu dorůst, jizvy se vytratily, aniž po nich zůstaly stopy. Vše, s čím člověk nebyl spokojený, se dalo vylepšit. Kromě délky lidského života. Ta byla převážně vykoupena krví sklenařů.

Stémy, ač podobně šité, byly různobarevné. Jejich pestrost mi připomínala sklenařská města, kde armády vojáků nosily barvy toho svého. Nebo ghetta barevně odlišená podle valonů, jimž náležela. Podle čeho byli rozdělení tihle lidé?

Pohledem jsem se nemohla odtrhnout od ženy s namodralými vlasy. Její tvář tvořila střed mezi tělem a vysokým účesem. Ostatní měli vlasy převážně stažené do složitých uzlů podobných tomu Etiennovu.

Vargas mi šeptem, jako by si ani neuvědomoval hluk kolem nás, sděloval, že některé ženy si vlasy každý týden nechávají splétat do mohutných účesů. Že za pomoci přístrojů se vyčešou do tvarů květin, starodávných lodí nebo dávno vymřelých zvířat. Vysvětloval, že taková marnivost se vidí spíš ve městě a na ulicích než v palatulu Evropské rady. Naslouchala jsem jeho hlasu, protože to bylo to jediné, co drželo mé roztřesené tělo na nohou. Za těch několik měsíců mě už znal. Kapitánův pobočník se držel necelý krok ode mě a za chůze ke mně promlouval.

Následovali jsme kapitána skrz rozlehlý parvál dovnitř budovy. Vysoké hladké zdi pokrývaly pohybuující se obrazy. Než jsem se stačila vynadávat na jeden, vystřídal ho další. Barvy byly natolik ostré, že mě pomalu začínaly otravovat. Jako by měl tenhle svět každou chvíli vzplát. Všechno bylo v pohybu a všechno se měnilo. Co nevyhovovalo, to se nahrazovalo.

Kapitán si lehce vykračoval před námi a já byla vděčná oběma pobočnickům, díky nimž mě ještě nikdo nesrazil k zemi. Málem jsem vrazila do kapitánových zad, když se k nám skrz dav prodral muž ve stříbřité stémě, uchopil pána pětadvacítky za loket a donutil ho zastavit se.

„Ty ses snad zbláznil, Joeli!“ zasyčel kapitánovi do ucha a v úzkém obličejí mu naskákalo několik rudých skvrn. „Víš, cos způsobil? Víš, jaký je tu pozdvižení? Při vší úctě, jakou k tobě mám, jak jsi, sakra, mohl sem dolů do nížin přivést nekompatibilního dervena?“

Poslední slovo mi zahřmělo v uších. Neoznačil mě za sklenaře. Nazval mě dervenem. Vargas i Etienne se vedle mě bojovně narovnali, ale ani jeden z nich se ke mně neotočil. Kapitán stál klidně. S rukama založenýma v bok čelil vzteku muže, jenž si dovolil uchopit ho drsně za loket.

„Kolik jich tu je?“ otázal se nakonec a zhoupł se na patách, jako by se ve chvíli, kdy všichni napětím praskali, babil. A možná tomu tak i bylo. Vyznat se v jeho mysli a náladách závislých na počasí, měsíci, dni i ročním období bylo nemožné.

Muž si rychle setřel pot z čela a zamračil se.

„Všichni, Joeli!“ odsekl. „Ano, slyšíš správně. Jestli jsi v životě usiloval o to, aby se sešli všichni najednou, tak teď se ti to splnilo! Můžeš být na sebe hrdý!“

K uším mi dolehl kapitánův smích. Následně se pán pětadvacítky otočil a oříškové oči sklouzly po mém voalu.

„Slyšíš to, Ilane? Přišli se na tebe podívat zástupci všech sektorů Evropské aliance! Všichni do jednoho pohromadě, což se ještě nikdy předtím nestalo!“ smál se nahlas, ale ještě než se otočil, ucedil potichu: „Sakra...“

Pán pětadvacítky chtěl vykročit, ale muž ve stémě ho nehodlal pustit. Zahradil mu cestu vlastním tělem a dlaněmi se opřel do kapitánovy široké hrudi.

„Sakra, Joeli! Všichni jsou na nohou! Před budovou stojí celé davy! Je tu totální chaos! Víš, že je tu pořád plno lidí, kteří s nadšením zase vytáhnou pařížskou horečku a vyrazí do ulic? Bůhví co tohle celé může zažehnout! Zrovna od tebe bych takové jednání nečekal. Víš, že za tebou stojím vždy a ve všem, ale tohle je moc. Joeli!“ vyjekl téměř prosebně. „Pošli ho zpátky za skáru, ještě je čas. Tohle nevyhádáš. Tvoje moc je obrovská, ale tady jsi překročil přípustné meze.“

Lidé kolem ztichli, pobočníci po stranách se mírně rozkročili, když se kapitán na chvíli zamyslel. Jenomže to byla jen přetvářka. Kapitán nikdy neměl v úmyslu se otočit a dát se na ústup. Přestože jsem s pětadvacítkou strávila jen několik měsíců, věděla jsem, že nejváženější z bojovníků se nepodřizoval nikomu. Nejznámější muž v Duvalském pohoří neměl rád potíže, přesto se nešlo ubránit pocitu, že tato chvíle je pro něho výzvou.

„Vždycky je nějaká mez, kterou je třeba překročit, Antone,“ zašeptal nakonec s jedním koutkem rtů zdviženým ve slabém úsměvu.

Pak mávnutím ruky zavelel, muž poraženě odstoupil a my pokračovali. Ti, co se do této doby starali o kapitánovo bezpečí, se začali vytrácet.

Přemýšlela jsem nad tím zvláštním slovem. *Derven*. Znělo tvrdě. Netušila jsem, proč nám lidé z nížin dali jiné jméno. Už takhle jsme jich měli spousty. Byli jsme sklenaři, smraďoši, kulhavá smrt, odpad, ale *derven* bylo zcela nové slovo, jehož jsem se z neznámého důvodu děsila.

Procházeli jsme obrovským sálem s neviditelnou zemí, stejně jako tomu bylo v rapleru. Pode mnou chodili další lidé a pod nimi zase další. Jen nekonečná propast naplněná pohybuujícími se těly. Neodolala jsem, sehnula se a rukou se krátce dotkla země, abych zjistila, jak je pevná. Pak jsem do ní udeřila pěstí. Zkoumala jsem její povrch a nevěšela si užaslých pohledů doprovázejících mé počínání.

„Neboj, Ilane, vydrží to. Je to stejné jako v rapleru,“ ujišťoval mě kapitán, zatímco trpělivě čekal, až si vše osahám. „Můžeš jít dál.“

„Je to divné,“ vrtěla jsem odmítavě hlavou a znovu udeřila pěstí do země. „Strašidelné!“

„Je to nezvyklé,“ upozornil mě. „Za chvíli to přestaneš vnímat.“

Vargas se mírně nahnul, aby mě zvedl, ale kapitán ho rychlým pohledem zadržel. Donutila jsem se postavit na nohy, a jakmile se tak stalo, náhle se kus černou barvou ohraničené země zachvěl a přetvořil do tvaru vejce, jakési neprodyšné kapsle, ve které jsme uvízli. Pak se naklonil a propadl se s námi dolů. Aniž jsem dostala možnost pocítit strach, kapsle se otevřela a my se ocitli ve spodní části palatulu.

Jak mohli lidé z nížin takhle chodit? Jak vůbec mohli v tomhle žít?

Opět jsme kráčeli. Ze stran se na nás sesypali další lidé, a tentokrát byli všude. Vzduchem svištěly otázky jak hejno

hladových vran. Muži v zářivě bílých stémách rozháněli ostatní a umožňovali nám projít. Vargas s Etiennem mě svírali mezi sebou. Jediný kapitán rozdával úsměvy a vykračoval si lehkým krokem, občas dokonce na někoho mávl. Ztrácela jsem se v jeho chování čím dál víc. Křičel ve chvíli, kdy ostatní šeptali, radoval se, když ostatní propadali zoufalství.

Za pomoci mužů v bílém jsme se dostali k velkým obloukovitým dveřím, ze kterých vycházelo ostré světlo. Ještě než jsme vstoupili, kapitán se ke mně rychle otočil.

„Teď prostě jenom mlč a dělej, co ti řeknu!“ zopakoval mi svůj rozkaz s naléhavostí tak silnou, že jí nešlo neuposlechnout.

Jakmile se ozval hlasitý výdech, překážka se před námi doslova rozplynula. Ocitli jsme se v sále s kaskádovitě rozmístěnými sedadly. Lidé nacházející se uvnitř byli do půl těla zakrytí oválnými předměty svou výškou připomínající stoly. Dva strážci ochranně postávali za svými pány. Jejich tváře nevyjadřovaly nic, jen obleky je svou nepřirozenou bělostí odlišovaly od ostatních. Možná patřili ke zdejší armádě a tohle byly jejich uniformy, napadlo mě.

Pán pětadvacítky zaujal místo na opačném konci sálu, naproti stoupající zemi. Pohodlně se usadil a nechal své pobočníky, aby se na rozkročených nohou a s rukama zaklesnutýma za zády ujali role jeho ochránců. Já zůstala stát přesně uprostřed ve své černé mantii a s obličejem ukrytým za voalem. Jakmile jsem se obrátila čelem k té mase lidí, v sále se rozhostilo ticho připomínající masakr na Otortenu. Skoro jsem nedýchala. Ujišťovala jsem se, že mi nehrozí žádné nebezpečí a nikdo z těch lidí mě neroztrhá na kusy. A kdyby se o to někdo pokusil, pobočníci i kapitán mi určitě pomohou.

III

V sále zavládlo ticho. Všichni na mě shlíželi a já si jen na okamžik dovolila zdvihnout hlavu. Na rozdíl od lidí žijících na druhé straně skáry nebyli tihle oblečení do bohatých rochií ani dlouhých plášťů. Jejich stémy sice zdobily různobarevné rozmanité znaky, ale všechny byly stejně dlouhé. Vlasy senátorů, jak je nazval Vargas, byly sčesané do složitých uzlů nebo spletené do okrasných copů. Stáli tu mladí i starší. A pak takoví, kteří jen staře působili. Napadlo mě, že tohle možná byl důsledek lutominu u těch, jejichž těla nepřijala růžový krystalek tak přirozeně, jako tomu bylo u pětadvacítky. A všichni se dívali. V tomto sále se nenacházely oči, které by nezaujala má mantie.

Jakmile se pán pětadvacítky postavil, lidé ode mě odvrátili zrak a očekávali vysvětlení. Když promluvil, nohy se mi znovu podlomily, protože jeho hlas zaburácel celým sálem, velkým jak amarijská pole. Nebylo místa, kam by nedolehl. Jako by za mými zády nestál jeden, ale rovnou deset kapitánů a všichni mluvili naráz. Drobný špičatý výstupek z kovu pod kapitánovou bradou byl pravděpodobně příčinou.

„Vážení senátoři,“ zahřměl kapitán. „Jsem neskutečně potěšen, že jste se tu sešli v tak nevídaném počtu.“

Přestože pán pětadvacítky volil zdvořilá slova, nedokázala jsem se zbavit dojmu, že v jeho silném hlase slyším pohrdání.

„Aby ne, kapitáne Lawrenci!“ ozval se ihned další hlas se stejnou silou. Jako by ten hlas nevycházel z člověka, ale padal na mě ze stropu. „Nemohl jsem uvěřit vlastním uším, když se mi doneslo, jaký zločin... přestupek jste spáchal!“

Pootočila jsem se a úkosem zahlédla, jak kapitán na okamžik sklopil oči a pousmál se, když si připravoval odpověď.

„Senátore Ramirezi,“ oslovil muže s tmavší pletí a vlasy nezvykle krátkými. „Vaší účasti si vážím o to víc, když vím, jak zřídka se v Olymposu vyskytujete. Jsem poctěn, že po dlouhé době nemluvím s vaším monoechem.“

Nemýlila jsem se. Netušila jsem, co slovo monoecho znamená, ale kapitán k tomu muži promlouval se stejným výsměchem, jako tomu bylo v Amárii s fajou Bojanem, mým otcem. Jenomže tentokrát se Vargas věrně stojící po jeho pravé straně neusmíval. Vrhla na záda pána pětadvacítky nesouhlasné pohledy. Věděla jsem, že kdyby mohl, položil by jemně ruku na jeho rameno a snažil se zmírnit ostrá slova.

Krátké ticho, které nastalo po kapitánově odpovědi, vystřídal křik. Slova mi poletovala nad hlavou, burácela a hřměla, ale rozumět jim nebylo. Jako by mluvilo celé město najednou. Kapitán dál nehnutě stál a neodpovídal. Ruce měl pohodlně zkřížené na hrudi a jeho oříškové oči zkoumavě bloudily po tom davu rozzuřených lidí, kterým čelil.

Křik se neustále zvyšoval. Nakonec se muž, který mě chtěl poslat zpět do Duvalského pohoří už na parválu, postavil čelem k ostatním a za opakovaného dotýkání se drobného výstupku pod bradou, hlasem, kterým by mohl

bořit celé domy, nakázal ticho. Ještě krátkou chvíli trvalo, než řev přešel do šepotu a ten do požadovaného ticha.

„Vážení senátoři,“ spustil mírněji, když jeho rozkazu bylo konečně vyhověno. „Necháme kapitána, aby své rozhodnutí přivést nekompatibilního dervena za skáru vysvětlil. Pak budete klást dotazy postupně tak jako vždy.“

Pán pětadvacítky jedním okem mrkl na muže, který stál na jeho straně, a klidným hlasem začal k senátorům promlouvat. Stejně pomalu a trpělivě, jako mi matka vysvětlovala mnoho věcí, když jsem byla ještě hodně malá, kapitán několika větami popsal, čím jsem ho zaujala a proč si myslí, že jsem pro jeho skupinu nepostradatelná. V rychlosti se zmínil o nešťastné smrti Evalda, kvůli čemuž se jeho skupina ocitla bez brusiče. Bez jakýchkoliv známek studu všem hlasitě lhal, když vyprávěl o péči, kterou věnuji jejich duvalům. Nasucho jsem polykala a doufala, že nikdo z těch lidí nebude chtít vidět mé dovednosti na vlastní oči. Na duvaly jsem nesměla ani sáhnout. Z jeho slov jsem pochopila, že do výběru brusiče pětadvacítky nikdo z těch rozhořčených lidí nemohl zasahovat. Práce na duvalech byla zcela ojedinělá a mohlo ji zastávat jen pár z nás. Kapitán ve mne vložil příliš velkou důvěru. Odmítal si připustit, že bych nemusela vyhovovat, tak jako se tomu stalo u několika předešlých sklenařů. Sledovala jsem nechápavě, jak s lehkým úsměvem na rtech o mně mluví téměř s obdivem. Ale pak jsem si vzpomněla na bolesti, které způsoboval sklenit v jeho těle a které se mi zázrakem podařilo zahnat. Bylo tajemství viáty tím, co ho přimělo o mně nepochybovat?

„Abyste to s tou chválou nepřehnal, kapitáne Lawrenci.“ Hlas, který se náhle odkudsi ozval, patřil ženě. Byl pevný,

netřásl se hněvem ani rozrušením. A ozývalo se v něm mírné pobavení. Svou tvrdostí mohl směle soupeřit s kapitánovým.

Oči pána pětadvacítky se ostražitě přimhouřily a jeho tělo, dosud uvolněné, se bojovně napjalo.

„Vicesenátorko Kozłowska, zdravím vás,“ zavrčel, když se žena, již hlas náležel, spolu se svými ochránci vznášela na kusu skleněné země směrem k nám. „Myslím, že mě znáte natolik dlouho, abyste věděla, že ke zbytečným lichotkám můj charakter není uzpůsoben.“

Kapitán se sice snažil udržet na tváři mírný úsměv, ale čím víc se žena přibližovala, tím bylo jeho úsilí marnější. Došlo mi, že tuhle ženu považuje za nebezpečného soupeře. Mírně pobavený úsměv mu z tváře dočista zmizel, když stanula u nás.

Toužila jsem odstoupit a někam se před ní schovat. V jejích očích neplála nenávist, ale nebyl v nich ani soucit. Byly vodově modré, chladné. Soudily a hodnotily. Žena se pohybovala s jistými obtížemi, opírala se o hůl, kráčela pomalu. Přesto rukou odehnala jednoho z ochránců, který jí chtěl pomoci. Šedou stému měla prostou, bez výšivek či barevného zdobení. Vlasy měla krátké a téměř bílé. Ta žena byla sice stará, ale nic na ní nepřipomínalo marnivost ženského pohlaví a touhu po barvách či mladším zjevu. Jediným náznakem něčeho osobního byl malý křížek na krku, kterého se žena chvíli co chvíli dotýkala. Svou šedí připomínala kus kamene, tvrdou skálu, a stejně tak zněl i její hlas. Šel z ní strach a nebyla jsem jediná, kdo to tak cítil. Od chvíle, co promluvila, se nikdo jiný neozval. Všichni klopiли oči a usedali za své lesklé stoly. Věřila jsem, že by jen šeptem utišila každý protest v tomto sále.

„Kapitáne,“ promluvila, když mě mírně kulhavou chůzí obešla. Přestože nemohla vidět můj obličej, sklopila jsem hlavu a snažila se uhnout před jejím pátravým očima. „Udělal jste pro tento svět ohromné věci a stále je děláte, o tom není pochyb. Bez vás by mnoho věcí nefungovalo tak, jak má, a možná bychom se ještě topili ve stávkách a občanských válkách. Všichni jsme si toho vědomi a všichni jsme za vaše sebeobětování se pro tuto společnost vděční. Ale jsem si také jistá, že si uvědomujete, jak moc jste porušil daná pravidla. Jak moc jste pošlapal to, co jste tolik let tvořil. Že ohrožujete celý systém, který byl ještě donedávna velice vratký. A jsem si rovněž jistá, že si uvědomujete, že jediným chybným krokem nás můžete uvrhnout tam, kde jsme byli,“ pokračovala nesmlouvavě vicesenátorka a konečně otočila tvář ke kapitánovi.

Pán pětadvacítky se nakláněl nad stolem, jako by se na starou ženu chtěl vrhnout. Slova, dosud s lehkostí vypouštěná z úst, začal pečlivě volit. Okamžik sledoval svého nepřítele přivřenými očima, pak promluvil.

„Ano, uvědomuji si to,“ přiznal jednoduše. Možná v tom někdo z přítomných mohl zahlédnout náznak pokory. Opak byl pravdou. „Kdybych pro to neměl své důvody, tak bych to nikdy neudělal...“

„Jaké důvody, kapitáne?“ skočila mu žena bez meškání do řeči.

„Své,“ sdělil jí krátce a obočí mu vyběhlo nahoru, jako by vicesenátorku upozorňoval na přílišnou zvědavost. Zнала jsem kapitánova gesta. Zнала jsem řeč jeho tváře i těla. Kapitán mluvil svými pohyby velice jasně. A byla jsem si jistá, že je znala i tato žena. Provokovala kapitána a vyzývala ho k boji. Chtěla, aby dal najevo vztek a aroganci. Chtěla, aby

ztratil jistotu. Tato žena kapitána ráda neměla, ač její počáteční slova byla plná obdivu. Došlo mi, co se přede mnou odehrává. Ať měl kapitán se mnou jakékoliv úmysly, tahle žena udělá cokoli, aby mu jeho plány překazila.

„To mi nestačí, kapitáne,“ pokračovala vicesenátorka a opět prudce odehnala jednoho ze svých strážců, přičemž holí dvakrát krátce udeřila o zem.

Její oči se znovu přenesly na mě a zasekly se na mém voalu. Jako by věděla o tajemství, které se pod mantii skrývá. Jako by tušila lež, se kterou jsem do nížin vstoupila. Udělala jen pár kroků a stála přímo přede mnou.

„Vicesenátorko, mohu se zeptat, co to děláte?“ vykřikl kapitán a prudce se nahnul dopředu.

Žena jen mírně naklonila hlavu a pousmála se, zjevně potěšena kapitánovým chováním. „Kapitáne Lawrenci, chtěla jsem jen zblízka vidět dervena, kvůli němuž jste ochotný pošlapat principy, které drží naši společnost pohromadě. Jsem prostě jen stará zvědavá žena.“

Kapitánova ruka se sevřela v pěst, ale včas se zarazila těsně nad tou oválnou věcí, za kterou stál. Žena mi věnovala opravdu dlouhý pohled. I já jsem z ní cítila velké nebezpečí. Možná byla stará a zvědavá, jak říkala, ale věděla jsem, že její věk jí na síle ani vlivu nic neubral.

„Ten voal opravdu musí mít, kapitáne Lawrenci?“ Všimla jsem si, že než vicesenátorka svůj dotaz vyslovila, dlouze nad ním přemýšlela. „Lidi na to nejsou zvyklí. To je hlavní důvod, proč derven na sebe přitáhl tolik pozornosti. Lidi si všímají a jsou nervózní. Známe přece to lidské plémě, ne? Nechtějí vidět nikoho takhle zakrytého. Nešla by udělat alespoň dekompletace obličeje?“

Po očku jsem mrkla na Vargase. To slovo jsem neznala, ale jeho tvář říkala, že dekompletace bylo něco, s čím nesouhlasil.

Z kapitánových úst vyšel unavený vzdech. „Vicesenátoro, jsem si jistý, že jste obeznámena s tím, jak derveni reagují na naše, ehm... lékařské zásahy. Nebudu riskovat jeho život jen kvůli voalu.“

„Tak proč jste ho sem přivedl, když odmítáte i zavedené postupy?“ nevzdávala se žena. „Pokud nespĺňuje standardy a vy se obáváte o jeho život, měl jste ho nechat v oblasti retery. Měl jste ho poslat zpět do Amárie tak, jak se tomu dělo u předešlých dervenuů náležících vaší skupině.“

V kapitánových očích se zalesklo cosi nehmatatelného, možná až lítostivého.

„Ilan je syn desáté ženy amarijského faji,“ prozradil nakonec neochotně. Jakmile byla věta vyslovena, na několika přítomných tvářích se objevilo pochopení. Jenom já tápala. Jediný, kdo neprojevil žádnou emoci nad touto informací, byla vicesenátoro. Nadále mě sledovala svým vševědoucím pohledem a kladla nepříjemné otázky.

„Viděl jste ho vůbec?“

„Samozřejmě že viděl!“ zalhal bez váhání. „Jeho postižení jsou natolik rozsáhlá, že jsem dekompletaci okamžitě vyloučil. Bylo by to hodně bolestivé.“

Poslední kapitánova slova vyvolala mezi ostatními vzrušený šum. Ticho bylo opět narušeno.

„Bolestivé, kapitáne Lawrenci?“ vrtěla vicesenátoro nesouhlasně hlavou a opět dvakrát udeřila holí o zem. „Uvědomujete si, že ten... to mládě je derven a že nemá žádná práva? Nerada bych, abyste se do toho emocionálně zapletl.“

„Já si to uvědomuji velice dobře, vicesenátorko,“ stál si na svém pán pětadvacítky. Tváře mu mírně zčervenaly, když pochopil, že se právě dopustil chyby. „Nicméně musím mít na paměti, že je to dítě. Sice derven, ale stále *dítě*. Nemohu s ním zacházet jako s ostatními.“

„Kapitáne, snažila jsem se jen najít řešení. Ale když vidím, jak se k tomu stavíte, navrhuji, abyste tohoto dervená poslal zpět za skáru do města a ghetta, odkud přišel...“

„Váš návrh samozřejmě zvažím,“ vyštěkl kapitán. Jeho tvář zbrunátněla a oči žhnuly potlačovaným vztekem.

„Zvažíte?“ usmívala se žena. „Přiznám se, že takovou odpověď jsem očekávala. V tomto případě vám to musím přikázat, kapitáne...“

„Vicesenátorko, snad vám nemusím připomínat, že pětadvacítky je samostatná instituce, která nepodléhá žádnému sektoru, ani Evropské radě. Když byla zakládána, bylo dohodnuto, že pětadvacítky se bude rozhodovat v nejlepším zájmu pro lidstvo a Duvalské pohoří, což nedokáže nikdo jiný posoudit. Jsme to právě my, kdo pobývá rovnoměrně na obou stranách. Ale pokud chcete, můžete si zřídit vlastní skupinu...“

„Což samozřejmě nelze, kapitáne Lawrenci, a vy si to velice dobře uvědomujete.“ Vicesenátorka se mírně naklonila ke kapitánovi, pak si sáhla pod bradu, prudce strhla malý výstupek a schovala ho v dlani. Teď ji mohl slyšet pouze kapitán, pobočníci a já.

„Já se neskutečně těším, kapitáne, až se na této zemi najde člověk, který tu vaši zatracenou pýchu a pocit vlastní nepřemožitelnosti srazí na kolena! Který vás vyděsí a donutí uvědomit si vlastní chyby! Který vám vymaže ten váš povýšený úsměv ze rtů! Vážím si vás, ale ráda bych vás

viděla se sklopenou tváří. Uznávám, že jste zabránil zkáze tohoto světa a navrhl Olympos. Zahrál jste na lidskou marnivost a konečně našel místo, kde bychom se mohli scházet, aniž bychom se věčně dohadovali o půdě, na které stojíme. Ale ta marnivost pocházela hlavně od vás! Vy, můj milý opěvovaný Joeli, nejste bůh, jste jen velice chytrý člověk. Nemyslete si, že jsem si vašeho výsměchu už dávno nevšimla. Vaše arogance vás jednou srazí ze stupínku vítězů hluboko do propasti mezi nás obyčejné lidi. Rozhodně bych nenavrhovala dekompletaci u dítěte, ale také mě nikdy nenapadlo, že sem nějaké přivedete. Vaše moc je veliká, ale není nekonečná, nemůžete si dělat, co se vám zlíbí, aniž byste za to nesl důsledky!“

I kapitán si strhl výstupek z brady a odpověděl stejně bojovným šepotem.

„Vicesenátorko, na takového člověka se z celého srdce těším!“ zavrčel vztekle. „Vždyť víte, že miluji výzvy. A Ilan má prostě talent. Ne zvolil jsem si ho kvůli jeho věku, ale kvůli jeho schopnostem. A co se týče mých chyb... věřte, že si je velice dobře uvědomuji. Duvalské pohoří mi po každé dokáže, že jsem jen obyčejným člověkem.“

Senátorka na okamžik přimhlouřila oči a pak zlostně sykla: „Nehrajte to na mě. Jak jste si něco takového vůbec mohl dovolit, kapitáne?! Nebo jste si myslel, že se vám podaří v nížinách rozvázat malému sklenaři jazyk a on vám řekne, čím jméno že to vládne?“

V poslední větě zazněl výsměch, a přestože se kapitán vzteky zachvěl, vicesenátorce už neodpověděl.

Jakmile si vyměnili názory, oba si znovu přilepili výstupky pod bradu a jako první promluvila žena s očima upřenýma na kapitána.

„Jako člověk, jenž je jedním z povolanych řešit váš požadavek zasláný od skáry, aby práva na dervená jménem Ilan byla až do jeho smrti přidělena pětadvacítce, zamítám. Amarijský derven nadále zůstává majetkem Evropské rady v souladu s otcovskými právy a odpovědností faji Bojana, který ho pronajal pětadvacítce na pět let. Pokud se po vypršení této lhůty rozhodne jinak, bude tak i s dervenem zacházeno.“

Vicesenátorka odstoupila od kapitána a se zdviženou hlavou čelila jeho hněvivému pohledu.

„Vicesenátorko Kozłowska!“ vykřikl kapitán a tentokrát se Vargasova dlaň objevila na jeho rameni. „Musím vám připomínat důležitost sklenařského brusiče pro pětadvacítku? Obviňujete mě z ohrožování celého systému, ale právě děláte totéž! Když bude pětadvacítka bez brusiče, vystavujete Duvalské pohoří nebezpečí od nastereí, které následně mohou ohrozit těžbu, a tím i nížiny!“

„Máte pět let na to, abyste našel nového brusiče, nebo se pokusil vyjednat s amarijským fajou prodloužení nájemní lhůty, kapitáne,“ upozornila ho vicesenátorka, když se se svými strážci vznášela zpět ke stolu. „Jsem si jistá, že uděláte vše pro to, abyste dostal slibu, který jste dal, když jste pětadvacítku zakládal, a Duvalské pohoří udržel v bezpečí.“

Kapitán jen bezmocně přihlížel, jak se žena vzdaluje, a pak vrhl pohled před sebe, kde klopil zrak muž pojmenovaný Anton. Jakmile si všiml kapitánova prosebného pohledu, jen mírně zavrtěl hlavou. Bylo jasné, že pán pětadvacítky boj prohrál. Jeho protivník byl silný a já netušila, proč zrovna tato žena byla jeho nepřítelem. Ať už dekompletace znamenala cokoliv, ani ona by mě jí nevystavila. Proč si dva tak vlivní lidé, jejichž myšlenky se ubíraly stejným směrem, nerozuměli?

IV

Jakmile bylo oznámeno rozhodnutí vicesenátorky, kapitán prudce vstal a odcházel. A já spolu s Vargasem a Etiennem uháněla za ním. Aniž se pán pětadvacítky otočil, zamířil rovnou nahoru k parválu, kde stál náš rapler. Nemluvil. Kráčel rychle a rozhodně, jak u něho bylo zvykem.

Už jsme nastupovali do rapleru, když jsem se ohlédla za sebe – tam, kde se blyštilo podmořské město. Do očí mě uhodil červený nápis a pět písmen na skleněném palatu-
lu přímo naproti. Byl obrovský, ale stavbou se od jiných odlišoval. Neotáčel se tak jako ostatní. Ani parvály se na okrajích nevysunovaly. Tvořily ho pouze obrovské bubliny neustále klouzající po sobě.

„Co je to?“ vyjekla jsem a ukázala k místu, které mě zaujalo. Písmena jsem mohla spočítat, ale nedokázala jsem je přečíst.

Ucítila jsem Etiennovu dlaň, jak mě tlačí do zad, a uslyšela jeho tichý hlas: „Nic, Ilane. To je jen Lapod.“

Jen Lapod? Zastavila jsem se, abych se na budovu lépe podívala.

„Co je to Lapod?“ vyzvídala jsem.

Když se po mně natáhla kapitánova paže a prudce mě strhla dovnitř, ptát jsem se přestala. Sesunula jsem se na zem a zaslechla kapitánův rozkaz, aby se rapler vydal k Lapodu. Za chvíli se už písmena červenala přímo před mýma očima. Takhle zblízka vypadala budova nekonečná, na vrchol jsem nedohlédla. Pán pětadvacítky se postavil vedle mě.

„Lapod, neboli Lapská podpora dervenům,“ spustil panovačným tónem. „Zmatený název narychlo splácaný dohromady. Původně se jednalo o několik obchodních společností zabývajících se importem sklenitu do nížin a vším okolo. Tyto společnosti se posléze sjednotily do jedné a ta byla postoupena lidem v nížinách, aby se tak vyřešila nejtěživější otázka, co se bude dít se sklenaři po válce. Abys pochopil, Lapskal je legendární místo v Duvalském pohoří, kde byl nalezen první sklenit. Legendární proto, že nikdo neví, kde se nachází. Vtipné, co?“

Jeho slova byla pronesena nezaujatým tónem. Kapitán stál s rukama založenýma za zády a mírně se houpal na patách. Hněvivě stažená tvář napovídala, že vnitřně bojoval sám se sebou, aby nezačal na všechny kolem křičet. Věděla jsem, jak na něho působí, když se někdo vzpírá jeho příkazům. A ta žena... ta vicesenátorka Kozłowska to udělala veřejně. Nenáviděla pána pětadvacítky. Nemohla jsem si nevšimnout jeho ostražitosti, když poprvé promluvila. Jak sám sebe nutil k opatrnosti, ale přesto mu jeho povaha nedovolila, aby ukázal pokoru. Podle výrazů zasmušilých tváří Vargase a dokonce i Etienna ani oni nesouhlasili s kapitánovým chováním. Jenomže na rozdíl ode mě byli natolik rozumní, aby mlčeli, protože kapitánův hněv z prohrané bitvy se měl teprve rozhořet.

„A víš, co je to derven?“ otázal se a shlédl ke mně přimhouřenýma očima.

Zavrtěla jsem hlavou.

„Derven je definován jako bytost naprosto totožná s člověkem ve všech fyzických rysech, odlišující se paranormálními schopnostmi. Derven je tvor zaostalý, vyznávající zastaralé způsoby života a neschopný se adaptovat na pokrok. Nedokáže se zapojit do našeho světa a může narušit celý ekosystém. Je potřeba, aby byl kontrolován a hlídán. Derven je, můj milý Ilane, sklenař. Tak vám říkáme v nížinách. Definice je vlastně založena na darech, které vám umožňují ovládat sklenit, ale také vás od nás odlišují.“

„Já... já... tomu nerozumím,“ šeptala jsem, přestože jsem chápala velice dobře. Hledala jsem snesitelnější a hlavně laskavější vysvětlení u kapitánových pobočníků, ale oba měli hlavy skloněné a jen zhluboka dýchali.

„Je to prosté, Ilane,“ pokračoval nemilosrdně kapitán. „V našem světě vládne demokracie a ta popírá zotročování. Jinými slovy, Ilane... abychom vás mohli zotročit, sebrali jsme vám lidství. Nepatříte mezi nás, nemáte žádná práva, nejste lidé, nemůžete o sobě rozhodovat. My vás můžeme mučit a vraždit, kdykoliv se nám zlíbí, aniž bychom za to byli potrestáni.“

Zamotala se mi hlava a zvedl žaludek. Svět kolem mě se roztočil.

„My... nejsme lidé? A co jsme? Zvířata?“ chraptěla jsem. Věděla jsem, jak o nás lidé z nížin smýšlejí. Dávali nám to najevo každý den. Přesto jsem nemohla odpustit kapitánovi, že to byl právě on, kdo mi to sdělil tak přímo. Kdo mi prozradil, že naše otroctví je pro lidi z nížin zákon.

„Rád bych ti řekl... ne, tak to není, ale lhal bych. Ano, jste pro nás zvířata a tak se s vámi zachází. Tahle budova, Lapod, má zajišťovat, aby to tak nadále zůstalo. Aby za skáru nikdo zbytečně nechodil, těžil se tam sklenit, my žili v blahobytu a vy v ghettech. A věř mi, oni se o to starají dobře. Zvlášť od té doby, co radě Lapodu předsedá vice-senátorka Kozłowska.“

Ano, ona měla moc rozhodnout o tom, komu budu patřit.

Na Vargasův příkaz se rapler náhle otočil a rychle se vzdaloval od budovy. Kapitán stál vedle mě a sledoval mizející červená písmena, dokud se neozval hlas jeho prvního pobočníka.

„Proč?!“ Vargas stál v pozoru před kapitánem a jeho oči potemněly vztekem. Tohle bylo poprvé v životě, co jsem ho viděla rozzuřeného. „Proč, sakra, takhle?“ syčel na kapitána.

Pán pětadvacítky se ke svému pobočnickovi napůl natočil a dlouze se mu podíval do očí. Pak odsekl: „Protože to jinak neumím, Vargasi!“

Rapler přistál na jednom z parválů sídla pětadvacítky a o chvíli později jsem tupě poslouchala kapitánovy doznívající kroky, když ve spěchu pouštěl létající stroj.

V

„Matko!“

Gedeone!

Probuzena vlastním výkřikem jsem se zprudka posadila na posteli a tělem mi projela ostrá křeč. Svítalo. Z našedlých mraků nakupených vysoko nad mou hlavou padal déšť a v provazcích stékal po neviditelných stěnách. Vypadal obyčejný, přesto byl jiný. Nevoněl tak jako v Duvalském pohoří. Nedoprovázel ho pach stromů nebo země, ani nebyl tak osvěžující. Tady v nížinách byl déšť jen něčím vyrušujícím.

Můj sen se přerušil a zpěv rety, který ho doprovázel, utichl. Spolu s ním odešel i pocit bezpečí. Už mě neobklopovalo leštěné dřevo, složité řezby nebo barevné malby, jako tomu bylo ve sklenařských palatulech. Ani pevné kamenné zdi, které by odolaly útokům hotulů nebo dokonce nastereí. Nic, z čeho by na mě dýchal duch lidí, kteří už nežili, ale jejichž ruce vytvořily něco, co dýchalo místo nich. Ke všemu mě tahle místnost s neviditelným stropem děsila. Jako by mě někdo překryl stiklou a nechal všemu napospas. Tolik jsem toužila po matce, aby mi pomohla čelit novému světu.

Opatrně jsem si poposedla a rozhlížela se. Pamatovala jsem si, jak mě sem, do sídla pětadvacítky, Vargas přivedl. Hlava mi třeštila a tělo protestovalo proti jakémukoliv pohybu. V ústech jsem měla sucho, jednu ruku ledovou, druhou horkou. Pravá noha se mi chvěla, s levou jsem nedokázala pořádně hnout.

V myšlenkách jsem se na okamžik vrátila do mrtvého města a ke všem těm slovům, která mi sdělil kapitán. A pak do rapleru, kde mi vztekle vysvětlil význam slova derven.

Proč mi o tomhle nikdo neřekl? To nikdo ze sklenářů nevěděl o pařížské horečce a nenávisti, která stvořila derveny?

Kapitána jsem od chvíle, kdy utekl z rapleru, neviděla. Jen na parválu čekali ostatní z pětadvacítky, aby si vyslechli, jak jsme pochodili.

„Tohle jsme neodhadli dobře,“ řekl stručně Vargas. Raven utrousil několik nadávek na hlavu Evropské rady i na vice-senátorku Kozlowskou. Pak se všichni rozešli.

Z mého přemýšlení mě vyrušil zvuk podobný lidskému výdechu a ze stěny se vynořila postava prvního pobočníka. Chvilí tam stál obklopen tmou. Ruce měl svěřené podél těla a tvář, ponořenou do stínu, namířenou směrem ke mně. Trvalo snad věčnost, než se rozhodl udělat několik kroků a posadit se na lůžko vedle mě. Otočila jsem se k němu zády.

„Copak? Měl jsi zlý sen?“

Neodpověděla jsem.

„Ty se mnou nemluvíš, Ilane?“

„To bych si přece nemohl dovolit, Vargasi,“ zamumlala jsem a převrátila se zpět. „Jsem přece jen derven. Kapitán to říkal. Jenom zvíře.“

„Ilane...“ vzdychl Vargas a posunul se blíž ke mně. Ramena měl svěšená, lokty zapřené o kolena a mlčky pozoroval podlahu.

„Tam v tom mrtvém městě mi nabídl přátelství! Říkal, že pro vás nejsem sklenař a že budu dalším členem pětadvacítky. Jeho přátelství má hodně trpkou příchut', Vargasi...“

„A taky to myslel vážně. Pro nás to tak je a kapitán...“

„Ani sám nepřišel!“ přerušila jsem ho. „Poslal tebe...“

„Ilane, na kapitána toho dnes bylo taky příliš. Neumí... Neumí prohrávat.“ Pobočnickova hlava se v přítmí lehce zavrtěla, jako by sám nevěřil slovům, která mi říkal. „Víš, Ilane, když jsem ho viděl poprvé, byl jsem ještě hodně mladý a on tenkrát už hodně mocný. Možná tomu nebudeš věřit, ale já se ho bál...“

„Ty ses ho bál?“ užasla jsem, náhle připravená naslouchat jeho klidnému hlasu. Hněv polevil.

Místností se rozlehl pobočnickův upřímný smích, když odpovídal: „Spíš jsem se bál řečí, které jsem se o něm do slechl. Tenkrát zakládal pětadvacítku a já se přihlásil. Nevěděl jsem co se životem. Ztratil jsem celou rodinu...“

„Při pařížské horečce,“ vzdychla jsem. Moc dobře jsem si vzpomínala na bolestný výraz v jeho očích, když jsme městem procházeli.

Vargas přikývl. „Přesně tak. Od té doby jsem v Paříži nebyl. Kdysi jsem tam žil a to město miloval. Bylo tam krásně. Ale aspoň se občas podívám do jiných, jemu podobných. Staré části jsou vždycky ohrazené a vstupuje se do nich jen s povolením. Okolo vyrůstá další město podobné Olymposu. Kromě Paříže. Do té nikdo nechodí. Tenkrát jsem na pár dní musel odjet. A těch pár dní stačilo k tomu, abych přišel o všechno. Zpátky už mě nepustili.“

Rozuměla jsem jeho bolesti. Kapitán říkal, že mrtví byli spalováni přímo na ulicích. Od té doby, co na jedné z hranic shořel Fedor, jsem na ně taky nesnesla pohled. Bála jsem se, že na ní jednou skončí matka nebo Gedeon. Když Fedor zemřel, došlo mi, jaký je můj úděl, a pochopila jsem, co je to smrt.

„Je mi to líto, Vargasi. Koho jsi ztratil?“

„Ženu a dva syny,“ zašeptal.

„Ale ty mě neviníš, vid’?“ ujišťovala jsem se opatrně.

„Ne, Ilane.“ Ve tmě jeho oči podivně zazářily a hlas mírně zhrubl, přesto jsem si byla jistá, že svá slova myslí vážně. „Narodil ses o mnoho let později. To, co se tenkrát stalo, byla chyba tehdejších fajů.“

„A kapitán ti pomohl to překonat?“

Vargas se mírně zavrtěl a odkašlal si. „Tohle nepřekonám úplně asi nikdy. A možná ani nechci. Nechci na ně zapomenout. Ale kapitán mi pomohl, abych dokázal vzpomínat a přitom žít.“

„Jak?“ Skrčila jsem se na posteli a rukama si objala kolena.

„Vzal mě do pětadvacítky,“ odpověděl prostě. „Nevyptával se, co mě vedlo k tomu, abych se přihlásil. Chtěl jenom vědět, jestli jsem schopný vzít do ruky duvaly a projíždět sklenařskými městy. Říkal jsem pravdu, že jsem se ho bál. Už tenkrát byl pověstný svým vztekem. Je arogantní a pyšný. Vždy mluví přímočaře. Ale ví to o sobě. A podle mě má k takovým vlastnostem i důvod. Ve svém životě dokázal už hodně. Málokdy s někým mluví jako se sobě rovným. Neumí prohrávat, od ostatních očekává poslušnost. Jsou to hrozné vlastnosti, ale když jsi s ním dostatečně dlouho, uvidíš, že má i jiné... Je upřímný, dokáže uznat svou chybu. Spíš bude riskovat vlastní život než tvůj. Teď mi